

PROLOOG

Mijn hoofd doet pijn. Het bonkt van binnen zo dat ik bang ben dat mijn schedel open zal barsten. Mijn wang doet ook zeer, het voelt alsof de huid in brand staat. Bij iedere hobbel wordt de pijn erger omdat mijn gezicht dan ergens tegenaan schuurt.

Ben ik in een auto?

Ik probeer om me heen te kijken, maar er is geen raampje. Of zijn het mijn ogen die niet open willen? Mijn oogleden voelen zwaar, zo zwaar. Ik kan me nauwelijks voorstellen dat ik ze ooit zomaar omhoog kon krijgen.

Misschien moet ik proberen te slapen. Uitrusten, zodat ik me straks weer beter voel. Zodat ik mijn ogen open kan doen en naar buiten kan kijken.

Waar ben ik nu? Ik voel geen hobbels meer. De motor van de auto is stilgevallen.

Buiten.

Ik ben buiten. Het is koel, dat is fijn, het ademt gemakkelijker zo. In de verte hoor ik de zee. Het geluid van de golven maakt me rustig. Als ik dat hoor, voel ik me eigenlijk altijd goed.

‘Meisje?’ fluistert een bekende stem.

Ik probeer antwoord te geven, maar het lukt niet. Mijn mond gehoorzaamt me evenmin als mijn oogleden.

‘Meisje?’

De stem komt van dichterbij. Er is geen enkele andere stem die ik zo vaak van dichtbij heb horen fluisteren. Het klinkt alsof hij zich over me heen buigt. Zal hij me kussen? Zal hij met zijn vinger over mijn wenkbrauw gaan en dan langzaam over mijn

jukbeen, zoals hij in het begin altijd deed? Nee, zijn vingers gaan naar mijn nek. Het volgende moment voel ik een scherpe pijn. Hij knijpt me! Hij knijpt heel hard in de spier net boven mijn schouder! Waarom doet hij dat?

‘Au!’ zeg ik, althans, dat is de bedoeling, maar het komt er anders uit omdat mijn mond niet open wil.

‘Hmm,’ zegt hij.

Wat betekent dat? Is hij blij dat ik reageer?

Zijn handen zoeken een weg onder mijn schouders en mijn knieën. Sterke armen tillen me op. Mijn hoofd glijdt als vanzelf tegen zijn borst. Zijn hart bonkt harder dan anders. Ik voel zijn adem in mijn haar, hij hijgt. Ik ruik de geur van zijn aftershave en vaag ook die van zijn zweet.

Het geluid van de zee komt dichterbij. Het ruisen van de golven klinkt machtig. Het water heeft een oerkracht die door niets of niemand getemd kan worden. Daar is geen vechten tegen. Daar is geen ontsnappen aan.

Hij struikelt en valt bijna, waardoor mijn hoofd naar voren knalt. Het bungelt akelig in de ruimte, maar wat ik ook probeer, ik kan het niet terugbuigen naar zijn borst. Ik heb de kracht niet. Ik heb de kracht niet om te vechten. Opnieuw probeer ik te praten, om hem te zeggen dat ik rust wil, verder niets. Ik kan niet meer tegen de pijn.

Het water is koud, ik had niet anders verwacht. Het is ook donker. Of zijn mijn ogen nog steeds dicht? Een laatste keer geef ik ze met alles wat ik in me heb een opdracht. Ik vang nog net een glimp op van de zee, het water waar ik altijd zo van heb gehouden. In de donkere lucht boven de golven flonkeren duizenden sterren, het ziet er betoverend uit. Aan de overkant van de Westerschelde wenkt de vuurtoren van Breskens. Ook als mijn ogen

*allang weer dicht zijn gezakt blij ik het vriendelijke flitsen zien.
Zelfs als het donkere water over me heen spoelt, is het er nog.
Het wijst me de weg naar een plek waar het veilig en rustig is.
Een plek waar niets of niemand mij nog pijn zal doen.*

*

JUNI

Het is kouder dan ik dacht, er waait een frisse wind landinwaarts. Vlug vouw ik mijn T-shirt op en leg het samen met mijn broek op de handdoek. Dan, als ik over het strand naar het water loop, zie ik Pauline opeens voor me. Dat is gek. Ik heb al minstens een jaar niet meer aan haar gedacht. In mijn gedachten knijpt ze haar ogen een beetje dicht tegen de zon, de wind blaast haar blonde haren over haar gezicht. Ze lacht blij, alsof ze onverwacht iemand ziet om wie ze geeft.

Als ik eerder aan haar dacht was het steeds haar dode lichaam dat ik voor me zag, aan de voet van de Zwarte Dijk. Ze lag op haar buik, haar handen als klauwen in het rulle zand, tevergeefs op zoek naar houvast. Ik zag de schaafwond op haar wang en de bult op haar hoofd die in de krant beschreven werden.

Het stomme is dat ik haar in het echt nooit zo gezien heb. Niet dood op het strand en ook niet lachend in de zon.

Waar ze precies de zee in is gegaan weet niemand, maar ze is hier gevonden, net voorbij het Nollenstrand. De dag dat ze aanspoelde is meer dan twee jaar geleden. Zij zat in haar eindexamenjaar, ik in de derde klas. Ik weet het nog goed. Het was in het voorjaar, het was het eerste jaar dat ik in zee ging zwemmen. Eigenlijk was het te vroeg – het water was zo koud dat ik het nog geen tien minuten volhield. Toen ik uit het water kwam, zag ik dat zich een groepje mensen onder aan de met pek besmeurde dijk verzameld had. Eerst dacht ik dat ze keken naar een aangespoelde walvis. De komst van een ambulance maakte duidelijk dat het

iets anders was. Dat diezelfde ambulance even later zonder zwaailicht of sirene wegreed, maakte nog meer duidelijk.

Er kwam een enorme rel na Paulines dood. Haar ouders vonden in haar kamer iets dat op een afscheidsbrief leek. Het lag op een opstel dat ze voor Nederlands aan het schrijven was. Halverwege een zin was ze daarmee gestopt, alsof ze ieder moment de draad weer op zou kunnen pakken.

Op het losse vel stond niet veel.

'Ik kan het niet meer, liefste.'

Dat was alles.

Paulines ouders wilden weten wie die liefste was en wat Pauline niet meer kon. Haar vader kwam naar school om te praten met de rector. Hij wilde met alle kinderen uit de eindexamenklas praten. Dat mocht niet van de rector; die vond het beter dat de mentoren met de leerlingen zouden praten. Hij zei dat hij de leerlingen niet onnodig overstuur wilde maken, zo vlak voor hun examen. Paulines vader was woest. Hij had het idee dat de school hem tegenwerkte. Hij klaagde bij iedereen die hem maar wilde horen. Het schoolbestuur kreeg een brief op poten. Toen het bestuur zich achter de rector schaarde, ging dezelfde brief naar de krant. De vader kwam op de radio en als er een programma was geweest dat hem wilde hebben, zou hij vast ook op tv zijn verschenen. Steeds weer had hij het over de rector. Alsof die Pauline persoonlijk in de Westerschelde had verdronken.

Pauline was drie jaar ouder dan ik. Hoewel ik haar niet echt gekend heb, weet ik dat ze aardig was. Toen ik in de brugklas zat, heeft ze me een keer geholpen. Op de allereerste dag, toen ik onderweg naar de wiskundeles verdwaald was, wees ze me de weg.

'Je doet me aan mezelf denken, weet je dat?' zei ze toen ze had uitgelegd hoe ik moest lopen. 'Als ik een foto van mezelf

als brugklasser zou laten zien, zou je begrijpen waarom. We lijken zo op elkaar dat we zusjes zouden kunnen zijn!’

Ik werd er verlegen van, ik wist niet wat ik moest zeggen. Ik vond haar zo volwassen en zo mooi ook, dat ik niet kon geloven dat ik echt op haar leek.

Na haar dood zag ik de gelijkenis wel. Toen hingen er in de hal foto’s van haar, ook foto’s uit de brugklas. Pauline had geen woord te veel gezegd, we leken op elkaar: dezelfde bruine ogen, hetzelfde steile blonde haar. Alleen vond ik het na haar dood niet meer leuk om op haar te lijken. Wat ze gedaan had, vond ik zwak en laf. Waarom zou je zomaar een einde aan je leven maken?

Dat dacht ik toen.

Nu ikzelf bijna even oud ben als zij was toen ze stierf, weet ik niet meer zo goed of Pauline wel zo zwak was.

Misschien was ze juist heel dapper.

Als ik in het water lig, zie ik meneer Deflo. Of eigenlijk zie ik zijn hond. Het is een Ierse setter, met een feloranje vacht. Hij loopt vaker met het dier over het strand. Maar de afgelopen twee weken heb ik ze niet gezien. Ik ben hier elke dag, zwemmen is zo’n beetje het enige wat ik doe. Dat en praten met mijn moeder. Praten tot mijn tong aan mijn gehemelte plakt, tot ik net als zij wegzak in een hopeloos zwart gat vol kwade bedoelingen en achtergehouden feiten. Waarom we blijven praten weet ik niet, we komen er niet verder mee. Met zwemmen kom ik dat misschien ook niet, maar als ik hier ben, ben ik in ieder geval even van haar verlost.

Als hij hier de afgelopen twee weken ook was gekomen, had ik hem vast wel gezien. Hij is denk ik op vakantie geweest. Waarheen? Zou hij het goed gehad hebben?

Hij heeft een vrouw en kinderen, vier geloof ik. Zijn vrouw was vorig jaar op de afscheidsreceptie van de rector. Meneer Deflo hield daar een toespraak met nogal gewaagde grapjes. Er werd om gelachen, maar niet door zijn vrouw. Die stond als een schim naast hem, haar gezicht strak. Ik vond haar helemaal niet bij hem passen.

Meneer Deflo moet achter in de dertig zijn, maar hij komt jonger over. Als hij lacht, heeft hij iets ondeugends. En hij steekt vaak de draak met andere volwassenen, waardoor het lijkt alsof hij dichter bij de leerlingen staat dan bij de leraren.

Bij zijn vrouw zou ik dat gevoel niet hebben. Haar gezicht was bleek en haar geverfde haren waren uitgegroeid zodat er bij de scheiding een donkere streep zat. Ze zag er schichtig uit, alsof ze verwachtte dat er elk moment een ramp zou gebeuren.

Zou hij het leuk hebben gehad, op vakantie met zijn vrouw en kinderen? Waar zouden ze heen zijn geweest? Kamperen? In Frankrijk, zoals wij altijd deden? Zou zijn vrouw net als mijn moeder in een klapstoel in de zon zitten, terwijl hij met de kinderen speelt?

Zo ging het bij ons, al had mijn vader maar één kind dat hij moest vermaken. Ik dacht altijd dat het leuker zou zijn om broertjes of zusjes te hebben, nu twijfel ik daaraan. Stom eigenlijk, dat ik me nu pas realiseer hoe ik bofte dat ik mijn vader voor mij alleen had.

Meneer Deflo ziet mij niet, of als hij me ziet herkent hij me niet.

Ik zou hem uit duizenden herkennen. Hij is groot met brede schouders en donkere krullen die slordig over zijn voorhoofd hangen. Het geeft hem iets jongensachtigs. Op de een

of andere manier heb ik het idee dat ik hem goed ken.

Wat idioot is, want hij heeft nog nooit iets persoonlijks tegen me gezegd. Zelfs het afgelopen halfjaar niet. Meneer Deflo is de enige volwassene die mij niet een keer apart heeft genomen om me te vragen of het wel ging. De enige die me niet verteld heeft dat hij me begreep of me allerlei steun heeft aangeboden waar ik geen behoefte aan had. Hij gaf me geen ongevraagde adviezen en vertelde me niet dat het heus wel minder zou worden, mijn verdriet.

Het enige dat meneer Deflo doet, is me af en toe aankijken. Net iets langer dan andere volwassenen doen. Net iets langer dan hij naar andere kinderen kijkt. Hij weet daarbij precies wanneer hij vriendelijk moet glimlachen en wanneer hij me juist een vrolijke knipoog moet geven. Het lijkt niet veel, maar het betekent des te meer. Hij is de enige die me het gevoel geeft dat ik oké ben zoals ik ben, dat het niet verkeerd is dat ik nog steeds zo verdrietig ben.

Ongemerkt ben ik anders gaan zwemmen. Niet van de kust af, zoals anders, maar langs het strand. Ik zwem weg van de stad. Ik zwem mee met de man die geen vragen stelde en geen raad gaf. Ik zwem mee met de enige volwassene die niet geprobeerd heeft het verdriet dat me gek maakt te vangen met holle woorden.

Het begint te regenen, zachte druppels vallen op mijn gezicht. Ik geef er niks om, ik ben toch al nat. De regen tikt vriendelijk op de golven. Heel zacht, je moet goed luisteren om het te horen. Het zachte geluid maakt me rustig. De meeste mensen gaan weg van het strand zodra de regen begint. Dat vind ik fijn, als er geen mensen om me heen zijn weet ik waar ik aan toe ben. Er komen geen verrassingen,

geen ongemakkelijke situaties, geen misplaatste opmerkingen.

Soms is het zo fijn om alleen te zijn dat ik nooit meer anders wil. De laatste keer dat ik in de regen zwom, had ik de neiging om door te zwemmen. Alsmar verder, tot het strand zo ver achter me zou liggen dat de stroming me zou meenemen. De stad en de mensen zouden verdwijnen, de duinen en het vlakke land daarachter ook. Ik zou me mee laten voeren door het water tot ik niet meer terug zou kunnen.

Zo onopvallend mogelijk kijk ik opzij. Eerst ben ik bang dat meneer Deflo verdwenen is. Heeft hij zich door de regen laten verdrijven?

Pas als ik een stukje terugkijk, zie ik dat hij stil is blijven staan. Hij kijkt naar de zee. Ik blijf een beetje dobberen en houd hem vanuit mijn ooghoeken in de gaten. Probeert hij te zien wat het weer gaat doen? Herkent hij mij nu wel?

Omdat het vreemd is als ik lang blijf stilliggen, waag ik een gok. Ik draai om en begin terug te zwemmen, terwijl ik hem in de gaten blijf houden. Hij volgt mij. Mijn hart maakt een sprongetje. Hoewel het water koud is, voel ik me warm vanbinnen. Een prettige gloed verspreidt zich vanuit mijn buik door de rest van mijn lichaam. Ik moet denken aan een film die ik gisteravond op tv zag. Twee bekende acteurs, een mooie donkere vrouw en een onwaarschijnlijk knappe man waren aan het dansen. Hun bewegingen waren zo perfect op elkaar afgestemd dat het leek alsof ze met elkaar versmolten waren, niet langer twee maar één.

Het regent harder nu, de druppels roffelen op de zee en op mijn gezicht. Het is een fijn gevoel, ik doe mijn ogen dicht om me er op te concentreren. Als ik mijn ogen weer open-

doe staat meneer Deflo naar me te kijken, het is alsof hij wacht op het moment dat ik mijn ogen weer zal opendoen. Hij wijst naar boven, haalt met een verontschuldigend gebaar zijn schouders op en wijst naar de boulevard. Dan begint hij te lopen, de hond meetrekkend. Ik blijf alleen achter, maar voor het eerst in maanden voel ik me niet alleen.

*

© 2011 Martine Kamphuis

Omslag: Cunera Joosten

Boekverzorging: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: Egorr

Druk: Koninklijke Wöhrmann, Zutphen

ISBN 9789461090218 | NUR 285

Meer informatie over Verbum Crime op www.verbumcrime.nl